

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

lauantai 5.7.2025
päiväseurat klo 13.00, juhlapuhe
Tapani Rantala

Näiden Salon herättäjäjuhlien valmistelu on vaatinut tavattoman paljon työtä, satoja talkoolaisia, tuhansia talkootunteja, lukuisan joukon työntekijöitä seurakunnasta ja Herättäjä-Yhdistyksestä. Apua on saatu myös naapuriseurakunnista ja kauempaakin. Lämmin kiitos kaikille teille juhlia rakentaneille! Juhlien rakentaminen voi olla jo siunaus itsessään. Yhdessä tekemisen juhla.

Juhlia on tuettu ja varoja kerätty monin tavoin. Myytävänä on ollut mm. hunajaa. Ostin jo viime vuonna pienen purkin, joka oli nimetty: "Kallis hunajanpisara".

Pieni pisara hunajaa on mittaamattoman kallis, kun se osaltaan kertoo siitä, miten tärkeitä mehiläiset ja muut pölyttäjät ovat luonnon monimuotoisuudelle ja meille ihmisille. Noin 75 prosenttia maapallon viljelykasveista tarvitsee hyvin monenlaisten hyönteisten pölytystä satojen varmistamiseksi. Pölyttäjät ovat yksi luomakunnan elintärkeä tekijä ja luonnon monimuotoisuuden ylläpitäjä. Kallis hunajanpisara liittää meidät luomakunnan hyvinvointiin ja muistuttaa, kuinka kaikissa toimissamme meidän on yhä enemmän pystyttävä varjelemaan ja elvyttämään ympäristöämme ja ilmastoamme.

Kallis hunajan pisara on myös vanhan kirjan nimi. Englantilaisen 1600-luvulla eläneen Thomas Wilcoxin kirjanen Kallis hunajan pisara ohjaa kohti pelkistettyä uskoa. Paavo Ruotsalainen aikanaan luki tätä kirjaa ja siteerasi sitä ahkerasti. Kallis hunajan pisara on ollut sittemmin Raamatun ja Katekismuksen jälkeen ehkä luetuin kirja heränneiden piirissä. Kirja ohjaa katsomaan Kristukseen kaikessa. Kristus on uskon alkaja ja ylläpitäjä. Kristus on sen perustus ja täyttymys. Ihmisen ei tarvitse eikä pidä katsoa omia tekojaan eikä saavutuksiaan, ei syntiensä suuruutta tai pienuutta. Hätä ja ahdistus ovat usein ihmisen todellisuutta, juuri niiden keskellä ihminen kohtaa auttajansa. Ja juuri niiden keskellä ihminen kamppailee ja etsii. Wilcox käyttää Raamatun kuvakieltä ja kirjoittaa, että Kristus on kuin kallio, joka seuraa meitä. Kirjasen nimi tulee Psalmin 81 merkillisestä kuvasta, jossa Jumala vuodattaa kalliosta hunajaa kansansa ruuaksi. Wilcox kirjoittaa: "Siitä kalliosta on alati pisaroiva armon hunajaa sinun ravinnoksesi."

xxx

Tänä vuonna on vietetty Paavo Ruotsalaisen kuolinkamppailusta kertovan oopperan Viimeiset kiusaukset 50-vuotisjuhlavuotta. Tätä ehkä menestyneintä suomalaista oopperaa on esitetty tänä vuonna Tampereella ja nyt heinäkuussa Savonlinnassa. Oopperan loppukohtauksessa Paavo pyytää puolisoaan Riittaa lukemaan Kalliin hunajan pisaran lopusta, ja Riitta lukee: ”Sinä, joka olet nähnyt, että Kristus on kaikki kaikessa ja ettet itse ole yhtään mitään, sinä joka teet Kristuksen koko elämäksesi ja olet kuollut kaikelle muulle vanhurskaudelle, sinä olet kristitty, suuresti rakastettu ja olet löytänyt armon Jumalan edessä, olet suosittu taivaassa.”

Wilcoxin viesti on: Katso Kristusta, älä omia puutteitasi tai tekojasi. Ja vielä hän sanoo: ”Luota Kristuksen rakkauteen, se uudistaa sinutkin. Jos huomaat, ettet voi uskoa, niin muista, että uskon alkaja on Kristus. Jätä asia hänelle. Hän vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen hyvän tahtonsa mukaan.”

xxx

Salon herättäjäjuhlien tunnuksiksi on valittu sanat ”Matkalaista taluta”. Sanat ovat Siionin virrestä 124. Koko säkeistö kuuluu:

”Kuule, Jeesus, minua, matkalaista taluta.
Sido armon siteellä, rakkauden ikeellä.”

Virren rukous on avunpyyntö, avuttoman pyyntö. Onkohan juuri siksi tuo taluttaminen vähän vaikea sana. Pieniä lapsia talutetaan tai heikkovoimaista ihmistä voidaan taluttaa. Taluttaja tarjoaa suojaa, tukea ja turvaa, ehkä tukee pysymään pystyssä. Hyvävoimainen nuori tai aikuinen ei taluttajaa kaipaa, ainakaan ennen kunnon kompastumista.

Jos taluttamisen ymmärtääkin tueksi, matkakumppanuudeksi, suunnan yhteiseksi pohtimiseksi ja vaikka eväiden kantamiseksi ja jakamiseksi, taluttaminen avartuu laajemmaksi. Taluttaminen voi avartua myös itse tieksi. Ole tie, jota kulkea.

Usein meillä saattaa olla se kuva, että aikuinen taluttaa lasta. Aikuinen tarjoaa turvallisen käden, katsoo ja torjuu vaaranpaikat, taluttaminen on huolenpitoa. Ja totta, jokainen lapsi tarvitsee turvallisen, rakastavan aikuisen.

Ehkä usein käy niinkin, että lapsi taluttaa aikuista.

Yhden – tai useamman – opetuksen sain hiljattain viisivuotiaalta, jonka kanssa teimme muutaman päivän mittaisen isovanhemmat-lapsenlapsi-matkan. Ohjelma oli suunniteltu ja se toteutettiin

viisivuotiaan ehdoin. Matkalla oli runsain määrin energiaa ja iloa, joka kyllä talutti ja voimaannutti isovanhempia. Kun kysyimme matkan lopussa, minkä numeron ja arvosanan nuori matkaystävä matkastamme antaa, hän vastasi samantien: "Kahdeksan." Kun vähän hämmästyneenä kysyin, tarkoitatko 8/10, hän vastasi: "Ei kun kahdeksan kautta kahdeksan. Siis yhteensä 16."

Sain oppia luovaa arviointia ja omaperäisen mitta-asteikon käyttöä. Samalla sain oppia siitä, kuinka oikeastaan tärkeää on, että matkalla, vaikka sitten elämänmatkalla, saa tehdä aivan omat asteikot ja arvioinnit, löytää omat ilonaiheet.

Lapsi voi opettaa meille aikuisille yhä uudestaan, mikä on tärkeää ja arvokasta, kuinka tässä hetkessä eletään ja iloitaan. Ajattelen myös, että Jumala taluttaa ja auttaa meitä usein toisten ihmisten avulla, lasten, ystävien, joskus aivan tuntemattomienkin.

xxx

Aika monet virret ja hengelliset laulut kuvaavat elämän matkaa vaellukseksi erämaassa tai korvessa tai myrskyävällä merellä. Eksyminen, hätään joutuminen ja hukkuminen ovat uhkana. Myrskyävä meri syntyy jokaisen sukupolven kokemuksesta, jossa elämä on paitsi lämpöä ja lempeyttä, myös taistelua sairauden, kuoleman ja onnettomien elämänvaiheiden kanssa. Esseisti ja pappi Juhani Rekola puhuu kovasta todellisuudesta ja elämään väistämättömästi kuuluvasta traagisuudesta. Maailmassa on mielettömyyttä ja sellaista raskautta, jota kirkon ei hänen mukaansa pidä edes pyrkiä selittämään tai sievistelemään. Vain pidättyvin sanoin on mahdollista puhua Jumalan varjeluksesta tai suojeluksesta, koska niiden toteutuminen näyttää tässä maailmassa enemmän kuin sattumanvaraiselta. Kärsimys ja kuolema ovat tässä elämässä ihmisen osa. Niiden keskellä ihminen ei ole yksin. Ristiinnaulittu elää ja kärsii yhdessä kärsivän ihmisen kanssa. Lohdutus on hänen läsnäolossaan.

Rekola sanoittaa ristin teologiaa ja torjuu vahvasti ajatukset uskosta menestyksen ja onnistumisten takaajana.

Monet psalmit ovat ristinteologian kuvausta. Psalmikirjoittaja valittaa kärsimyksiään ja kovaa osaansa ja samalla hän kiittää Jumalaa, joka hänet vapauttaa, nostaa kurjuudesta ja antaa ilon. Kallio voi pisaroida hunajaa ja armoa. Kirjoittajalla, matkalaisella, on vähintään toivo vapautuksesta ja ilosta.

xxx

Matkalaista taluta. Tämä on myös koko kirkon pyyntö. Viime aikoina on kuultu kovenevaa puhetta ja vastakkainasettelua, myös kyselyä, mahdummeko yhä samaan kirkkoon. Iso surun aihe on, kun ehtoollisyhteys joihinkin liikkeisiin on katkennut. Wilcox kirjoittaa Kalliissa hunajan pisarassaan, kuinka Kristus on Raamatun salaisuus ja armo on Kristuksen salaisuus. Voisimmeko yhdessä syvemmin katsoa Kristukseen ja pyytää häntä taluttajaksi yhteisellä tiellä. Kristus, opeta meille, mikä on luovuttamatonta, mihin rakkautesi meitä ohjaa.

Herännäisyydessä on muun kirkon kanssa yhä vahvemmin opeteltu ymmärtämään ja kunnioittamaan ihmisten erilaisuutta ja ominta syvintä olemista, Jumalan luomistyön monimuotoisuutta. Jokainen ihminen on Jumalan ihme. Jokainen meistä tarvitsee Jumalan parantavaa armoa, Kristuksen läsnäoloa. Syntimme ei ole siinä, minkälaiseksi meidät on luotu. Syntimme on epäluottamuksessa, epäuskossa ja sydämen kovuudessa, itsekkyydessä, oman edun tavoittelussa, luomakunnan riistossa ja mammonan palvelemisessa. Näissä on paljon parannuksen aiheita ja vakava pyyntö Kristukselle: Matkalaista taluta, armahda meitä.

xxx

Matkalaista taluta. Pyynnöllä on myös yhteiskunnallinen viesti. Onko jokainen tässä yhteiskunnassa oman onnensa seppä? Onko elämän tarkoitus oman edun tavoittelu? Onko ahneus aliarvostettu voimavara, kuten eräs talousvaikuttaja totesi?

Ahkeruus ja toimeliaisuus ovat arvostettavia asioita, ahneus ja itsekkyyks eivät sitä ole. Jokaista meitä tarvitaan rakentamaan yhteiskuntaa ja maailmaa, jossa lähimmäisenrakkaus toteutuu myös yhteiskunnallisesti. Rakennamme maailmaa, jossa lähimmäisestä pidetään huolta niin lähellä kuin kaukana. Rakennamme maailmaa, jossa oikeudenmukaisuus ja rauha asuvat. Tämä vaikuttaa tänään utopialta, mutta pyydämme: taluta meitä matkalaisia tuohon suuntaan.

xxx

Kun pyydämme apua matkallemme, matkan päämäärä ei ole tässä ajassa. Suunta on kohti taivasta. Sinne ei kenenkään tarvitse yrittää omin voimin. Kristus ei vain taluta vaan hän kantaa perille. Hän on taluttaja, hän on kantaja, hän on kallio, joka pisaroi armoa ja hunajaa.

Kuule, Jeesus, minua, matkalaista taluta.
Sido armon siteellä, rakkauden ikeellä.
Kasvoista jos kasvoihin Jumalani kohtaisin,
veisailisin kiitoksen Pyhän Kolminaisuuden.